

מדת בדת

שינון הדף היומי בדרך קצרה

לע"צ מו"ץ רבי שלמה זלמן בן רבי חיים ליב אויערבאך זצוק"ל
הערוך והנצחת טל' 0548449853 או מייל MABADAF12@GMAIL.COM

גלין 167 פרשת כי תשא תשפ"ג

נזיר מח-נד

נצל הכוונה לבשר המת שקרש ומוהל שיצא ממנו והרתיה, ולכאורה אם לא יודעים שזה מהמת לא יטמא, ואם יודעים שזה ממנו יטמא גם כשלא קרש, אמר ר' ירמיה שמדובר שיצא ממנו מוהל ואם הוא קרש זה מוהל שמתמא ואם לא זה רק כיחו וניעו שאינו מטמא.

אביי שאל את רבה אם יש טומאת נצל בבהמה האם למדו שנצל מטמא רק באדם ולא למדנו על מה שבא מבהמה או שאין הבדל, ולכאורה זה מובן רק למ"ד שטומאה חמורה טמאה רק כל עוד היא ראויה לגר וטומאה קלה יש כל עוד זה ראוי לכלב, א"כ נצל בהמה ודאי לא יטמא שזה לא ראוי לגר, אך אם נאמר שהטומאה חמורה קיימת כל עוד זה ראוי לכלב א"כ יש להסתפק בנצל, ולכאורה יש להוכיח מברייתא שאם המים חלב נבלה באש טמא ואם המים בחמה הוא טהור, ואם נאמר שטמא כל עוד ראוי לכלב א"כ גם כשהמים בחמה זה ראוי לכלב, ויש לדחות שזה נמשך רק אחר שהוא מסריח ואז הוא כבר נעשה עפר.

שינוני בטהרות שכל מה שנצוק טהור מה שלמעלה חוץ מדבש של זיפים וצפיחית שהטומאה עוברת לניצוק **עמוד ב** ולב"ש גם מקפה של פול וגריסים מטמאה בניצוק כיון שהיא סולדת לאחוריה, ורמי בר חמא הסתפק אם יש ניצוק באוכלים שהמשנה אמרה שיש ניצוק רק בדבש וכדומה שיש בהם ריריים או בגלל שהם סמיכים וא"כ בכל דבר שהוא סמיך יהיה טומאה, ורבה הוכיח ממה ששינוני שחלב המת שלם שהתיכו שהוא טמא ואם היה מפורר והתיכו טהור, ואם נאמר שאין ניצוק באוכלים נטהר גם בשלם שהתיכו, אמר ר' זירא שהוא ביאר את זה יחד עם מר בר רבינא שכשהוא הרתיה אותו עלה עמוד אש לפי הכלי ואז הוא קרש והיה הכל יחד ולכן נטמא, ורבינא רצה להוכיח מב"ש שאמרו שגם במקפה של פול וגריסים טמא שהם סולדים, אך יש לדחות שיש בהם ריריים ואין להוכיח לשאר אוכלים שהם רק סמיכים.

לחזקיה שיעור מלא תרווד הוא כמלא פיסת היד, ור' יוחנן סובר שזה כמלא חפניו, ולכאורה שינוני בברייתא שלר"מ מלא תרווד רקב הוא מעיקר האצבעות ומעלה ולחכמים מלא חפניו, וא"כ ר' יוחנן הוא כחכמים, אך דברי חזקיה הם לא כמו אחד מהתנאים, ויש לומר שמלא פיסת היד ומלא קשר אצבעותיו הם שיעור אחד, ורב שימי בר אשי אמר לרב פפא שמי אמר שמקשרי אצבעותיו מדובר לכיוון החיבור עם היד אולי מדובר לכיוון הגוף עד פרק הזרוע ואז זה כמלא פיסת היד.

דף נא יש רקב למת רק עם נקבר ערום בארון של שיש או על רצפה של אבנים, ואם נקבר בכסותו בארון של עץ או על רצפת לבנים אין לו רקב, עולא אמר שרקב הוא רק הבא מבשר גידים ועצמות, ורבה הקשה מברייתא שרקב הבא מבשר טהור ומשמע שמעצם טמא גם ללא בשר, ויש לפרש שרקב הבא מבשר טהור עד שיהא עמו עצם, אך לכאורה אין בו גידים, ויש לומר שאין אפשרות שיש בשר ועצם ללא גידים.

רב שמאל בר אבא אומר בשם ר' יוחנן שאם שני מתים נקברו יחד הם נעשים גלגלים זה לזה שאינו רקב גמור, ורב נתן מקשה מברייתא שאומרת שרקב הבא משני מתים טמא, ורבה מעמיד שמדובר שכל אחד נקבר בנפרד והרקיבו וא"כ צירפם למלא תרווד רקב.

רבה בר בר חנה אומר בשם ר' יוחנן שאם גזו את שער המת וקברו עמו נעשה לו גלגל שאין לו דין רקב.

שינוני באהלות שכל דבר שבמת טמא חוץ משיניים שער וצפורן ובשעה שהם מחוברים כולם טמאים, וחזקיה מסתפק בשער העומד לגלח וצפורן העומדת להגזו האם אומרים בזה כל העומד להגזו כגזוז דמי או שכרעג הם מחוברים, ואין לדייק מדברי רבה בר בר חנה שאמר ששער גזוז נעשה גלגל ומשמע שאם אינו גזוז לא, שיש לומר שגזוז ודאי נעשה גלגל ובאינו גזוז יש ספק.

ר' ירמיה מסתפק ברקב הבא מהעקב האם דין רקב נאמר רק בבא מכל המת או אפילו מחלק מהמת, ויש להוכיח מדברי ר' נתן בר' הושעיא בשם ר' יוחנן שרקב הבא מב' מתים טמא ואם נאמר שבבא מהעקב אין בו רקב א"כ נאמר שבא דרך העקב ומשמע שבכל מקרה יש דין רקב, אך יש לחלק ששם כל המת הרקיב ובא דרך העקב, והספק הוא כשהרקב הוא רק מהעקב עצמו.

ר' ירמיה מסתפק אם עובר במעי אשה נעשה גלגל לאמו שאם עובר ירך אמו א"כ הוא כגופה ואינו נעשה גלגל או שכיון שסופו לצאת זה כאילו פרש ממנה וא"כ נעשה לה גלגל, ואם נאמר כמו הצד הזה שהולכים אחר סופו, **עמוד ב** יש להסתפק בשכבת זרע במעי אשה האם כיוון שעדיין לא נוצר מזה עובר א"כ זה כגופה או שהוא בא מבחוץ וא"כ אינו כגופה.

דף מח מהפסוק **לאמו** למדו גזירה שוה כדברי רבי שכתוב בנזיר **במותם** שרק במותם אינו נטמא אך הוא נטמא להם בנגעם וזובם, ובכהן גדול לומדים ממה שכתוב **ולאמו** שהוא מיותר כי ניתן ללמוד בק"ו שאם הדיוט נטמא לאחיו מאביו וכה"ג אסור אפילו באביו, ק"ו שלאמו לא יטמא, שהדיוט אינו נטמא לאחיו מאמו, וכתוב **ולאמו** ללמוד גזירה שוה מנזיר שכמו שנזיר נטמא לנגעם וזובם כך כה"ג נטמא לנגעם וזובם.

מה שנזיר נטמא למת מצוה לומדים מהפסוק **על נפש מת לא יבא ומשמע** גם בהמה שנקראת נפש שכתוב **מכה נפש בהמה**, וכתוב **על נפש מת לא יבא** היינו נפש אדם, ור' ישמעאל אומר שניתן ללמוד את זה ממה שכתוב **לא יבא** שמדובר בנפשות שנטמאות בביאה והיינו באהל, וכתוב **לאביו ולאמו לא יטמא** אך הוא נטמא למת מצוה, אך לכאורה ניתן ללמוד מכה"ג שאף שקדושתו קדושת עולם הוא נטמא למת מצוה ק"ו נזיר שקדושתו אינה לעולם שיטמא למת מצוה, אך ניתן לפרוך שכה"ג נטמא למת מצוה כי אינו מביא קרבן על הטומאה, אך נזיר שמביא קרבן על טומאתו לא יטמא למת מצוה, לכן צריך פסוק שרק לאביו ואמו אינו נטמא אך יטמא נטמא למת מצוה, ולא יתכן לדרוש שרק לאביו ולאמו אינו נטמא אך יטמא למתים אחרים כי ניתן ללמוד ק"ו מכהן הדיוט שנטמא רק לקרובים ולא לשאר מתים א"כ נזיר שאינו נטמא לקרובים ודאי לא יטמא לשאר מתים **עמוד ב** אך לכאורה ניתן ללמוד נזיר מכה"ג שנאמר בו כלל שלא יטמא לנפש אדם וכן בנזיר נאמר כלל וא"כ נלמד נזיר מכה"ג שיטמא למת מצוה אך ניתן ללמוד את הכלל בנזיר מהכלל של כהן הדיוט שנטמא לשאר קרובים, ולכן צריך פסוק שאינו נטמא לאביו ולאמו אך הוא נטמא למת מצוה, והפסוק **לאמו** בא לדרוש גזירה שוה כדברי רבי, ו**ומולאחותיו** לומדים כדברי הברייתא שאפילו מי שהולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו ושמע שמת לו מת לא יטמא לו אך הוא נטמא למת מצוה שרק לאחותו אינו נטמא אך הוא נטמא למת מצוה, ור"ע לומד מהפסוק **נפשות** אלו רחוקים **מת** אלו הקרובים **לאביו ולאמו** שרק להם אינו נטמא אך הוא נטמא למת מצוה ו**מלאחיו** לומדים שגם אם היה הכה"ג נזיר יכול להטמא למת מצוה, ו**ומולאחותיו** לומדים כדלעיל שאם הלך לשחוט את פסחו ולמול את בנו שנטמא למת מצוה, ור"ע ילמד את הגזירה שוה של רבי מסברא, שאין צורך לפסוק לכה"ג ונזיר שהרי אם התורה התירה לכה"ג להטמא למת מצוה אין הבדל אם הוא רק כה"ג או שהוא גם נזיר, ור' ישמעאל לומד את זה שאם התורה התירה לאו אחד לגבי מת מצוה א"כ היא תתיר גם שני לאוין וצריך את הפסוק **ולאחותיו** שהיינו אומרים שהתורה התירה רק את איסורי הלאוין אך ההולך לפסחו ולמול בנו שהם עשה של כרת א"כ לא יטמא למת מצוה, קמ"ל שכן יטמא,

דף מט לכאורה קשה לדברי ר"ע שאם למדנו כהן גדול והוא נזיר מלאחיו מדוע צריך לכתוב **לאביו ולאמו** הרי למדנו כבר **מעל כל נפשות מת**, יש לומר שהיינו אומרים שלאביו אינו נטמא כי זה רק חזקה שהוא אביו אך אמו שכולם יודעים שהיא ילדה אותו א"כ יטמא לה ואם היה כתוב רק אמו היינו אומרים שלאמו אינו נטמא כי זרעה לא הולך אחריה אך לאביו שבכל מקום נאמר **למשפחותם לבית אבותם** א"כ יטמא לו קמ"ל שאינו נטמא לו, ולומדים את הפסוק **על כל נפשות מת לא יבא, עמוד ב** על כל להוציא רחוקים, **מת** להוציא קרובים, **נפשות** להוציא רביעית דם שבאה משני מתים שמתמאה באהל והנזיר לא יטמא להם.

משנה על טומאות אלו הנזיר מגלח: על המת ועל כזית מהמת על כזית נצל ועל מלא תרווד רקב, על השדרה על הגולגולת על אבר מהמת ועל אבר מהחי שיש עליו בשר כראוי, ועל חצי קב עצמות על חצי לוג דם, על מגען והמשא שלהם ועל האהל שלהם ועל עצם כשעורה ועל מגעו ומשאו ועל כל אלו הנזיר מגלח ומוזה בשלישי ושביעי וסותר את הקודמין ומתחיל למנות שוב רק אחר טהרתו והבאת קרבנותיו. **גמרא** אחר שנפטר ר"מ אמר ר' יהודה שלא יכנסו אליו תלמידי ר"מ כי הם קנטרנים ולא באים ללמוד אלא לנצח, ובכ"ז סומכוס דחק ונכנס ואמר בשם ר"מ שהנזיר מגלח על המת ועל כזית מהמת, ואמר ר' יהודה שזה מיותר כי אם מגלח על כזית ק"ו שמגלח על כל המת,

דף נ אמר ר' יוסי יאמרו שמאיר שכב ויהודה כעס ותורה מה תהא עליה, אלא ר"מ בא לחדש שחייב על מת אפילו שאין עליו כזית בשר, ואמנם ניתן ללמוד את זה מק"ו שאם מגלח על אבר אחד ק"ו על כולו, אלא כדברי ר' יוחנן שהעמיד בנפל שעדיין לא התקשרו אבריו בגדין ואין בו כזית בשר, ורבה מעמיד שמדובר במת שיש בו רוב מנין ורוב בנין אך פחות מרובע עצמות.

רב פפא מסתפק בפרש בגוף האם כיון שהגוף אינו מתקיים ללא מאכל א"כ זה כגופו או שזה נחשב מבחוץ, ורב אחא בר רב איקא מסתפק אם עורו נעשה גלגל, ורב הונא בר מנחם הסתפק על כיחו וניעו, ואמר רב שמואל בר אחא לרב פפא שאם נסתפק בכל זה א"כ מה שהתחדש דין רב זה רק כששתה מי דקלים וסכוהו בסם להשיר כל שערו ובשלוהו במי טבריה שכבר אין לו עור.

אביי אומר שמת שטחנהו אין בו דין רב, והסתפקו אם נטחן וחזר ונרקב האם הרקב הוא בגלל בשר גידים ועצמות והרי ישנם, או שצריך דוקא כברייתו וכאן זה לא כברייתו.

עולא בר חנינא אומר שמת שחטר אין בו רב ותפוסה ושכונת קברות, ויש להוכיח ממה ששינוי שאין ללמוד אבר מהחי מטומאת מת שאם אמרו במת שיש לו רוב ורובע ומלא תרווד רב תאמר בחי שאין לו רוב ורובע ומלא תרווד רב, ואם מדובר שהרקב רק אבר אחד וא"כ במת מדובר שהרקב רק אבר אחד א"כ משמע שגם בחטר יש בו רב, ויש לדחות שכוונת הפירכא היא שבשם מת יש בו דין רב ואילו בחי אין בו דין רב.

רבא מסתפק אם הרקב כשהיה חי ומת האם נאמר דין רב רק כשהרקב כשהוא מת או שהמציאות היא שהרקב הוא מהמת הזה, ולכאורה יש להוכיח מהמשנה שאמרה שאין להוכיח אבר מן החי ממת שבמת יש לו רוב ורובע ומלא תרווד רב ובחי לא, משמע שרק כשנשאר חי ואם הוא מת יש לו רב, אך יש לדחות שלא כתוב שאם מת יש לו רב אלא שבשם חי אין דין רב ובשם מת יש דין רב.

רבא מסתפק בנמלה שחסרה ואכלה אם חייב עליה האם נאמר שיעור בנמלה וא"כ כיון שהיא חסרה אין בה שיעור, או שנאמר בריה שיכולה לחיות, וא"כ יהיה חייב עליה למרות שהיא חסרה,

דף נב ר' יהודה מדיסקרתא מוכיח מהברייתא שלומדת ממה שכתוב בשרצים **בהם במותם** שלא רק ככולם אלא **מהם** אפילו במקצתם, ואין לומר במקצתם כי כתוב **בהם** אלא הכוונה למקצתם שהוא ככולם ושיעורו חכמים כעדשה שתחלת בריית החומט היא כעדשה משמע שנלמד שיעורו בשרצים, ורב שמעיה דוחה שהשיעור נאמר שפחות מעדשה לא מטמא שלא נפלה בו נשמה אך אם נפלה בו נשמה יטמא.

הסתפקו בדברי המשנה האם טמא רק בשדרה וגולגולת יחד או אפילו כל אחד בנפרד, ורבא הוכיח ממה ששינוי שדרה שגירד רוב הצלעות שבה טהורה ובקבר טמאה אפילו משוברת ומפורקת, ומשמע שטהורה רק כשגירדו ואם לא היא טמאה אפילו כשאין עמה גולגולת, אך יש לדחות שלא כתוב שאם לא גירדו טמאה אלא יתכן שאם לא גירדו זה ספק, ויש להוכיח מדברי ר' יהודה שר"ע טימא ששה דברים וחכמים טיהרו, ור"ע חזר בו, והיה מעשה שהביאו קופה מלאה עצמות לבהכ"ס של טרסיים והניחוה באויר ונכנס תודוס הרופא ועמו עוד רופאים אמרו שאין כאן שדרה ממת אחד, ומשמע שאם היתה שדרה ממת אחד הנזיר היה מגלח עליה א"כ משמע שמשנתנו אמרה או שדרה או גולגולת, ויש לדחות שהם אמרו בדרך לא מיבעי שלא רק שאין שדרה וגולגולת ממת אחד אלא אפילו שדרה ממת אחד או גולגולת ממת אחד אין כאן, ולכאורה יש להוכיח מהמנין ששה, שר"ע טימא באבר ממת שבא משני מתים ואבר מן החי שבא משני בני אדם, וחצי קב עצמות שבא משני מתים, ורביעית דם שבא משני מתים, ועצם כשעורה שנחלק לשניים ושדרה וגולגולת, **עמוד ב** ואם נאמר שמשנתנו אמרה או שדרה או גולגולת א"כ יש כאן שבעה דברים, ויש לומר שר' יהודה מנה ששה דברים שרבים נחלקו עליו אך בעצם כשעורה רק יחיד נחלק עליו, כמו ששינוי שעצם כשעורה שנחלק לשניים ר"ע מטמא ור' יוחנן בן נורי מטהר, ועוד י"ל שר' יהודה מנה רק אבר מן המת ולא אבר מהחי, ועוד י"ל שהוא מנה רק מה שנזיר מגלח על טומאת אהל שלו אך עצם כשעורה אינה מטמאה באהל, או שהוא מנה רק מה שר"ע חזר בו אך מדין רביעית דם ר"ע לא חזר בו, שרבי אמר לבר קפרא לא למנות את רביעית דם במה שר"ע חזר בו כי הוא נשאר בדעתו בזה, ועוד שהפסוק מסייע לו שכתוב **על כל נפשות מת לא יבא**, ור"ש אמר שעד ימיו ר"ע היה מטמא אך אינו יודע אם חזר בו משמת, ור"ש התענה עד שהשחירו שיניו על שדיבר כך על ר"ע, ויש להוכיח מברייתא שב"ש אמרו רובע עצמות מכמה עצמות או משנים או מג', ולב"ה רובע מהגוייה מרוב בנין או מרוב מנין, ואמר ר' יהושע שניתן להעמיד שלא נחלקו בזה ב"ש וב"ה, שב"ש אמרו מב' או מג' היינו ב' שוקיים וירך אחד או ב' ירכיים ושוק אחד וזה רוב גובהה של אדם, וב"ה אמרו מרוב בנין או רוב מנין ויש רוב מנין במפרקי הידיים והרגליים, ומה ששמאי אומר אפילו עצם משדרה או גולגולת, רק שמאי החמיר, ורבנן נחלקו על שמאי רק בעצם שבא משדרה או גולגולת אך בשדרה או גולגולת עצמה מספיק אחד מהם.

רמי בר חמא מסתפק ברובע עצמות משדרה וגולגולת שמה שכתוב חצי קב עצמות זה רק משאר אברים אך משדרה וגולגולת שהם חמורים יטמא גם ברובע או שאין הבדל, ורבא מוכיח מהמשנה שכתוב שדרה וגולגולת, ואם

נאמר שרובע עצמות שבא משדרה וגולגולת הוא חמור המשנה יכלה לכתוב ועל רובע עצמות הבא משדרה וגולגולת,

דף נג ואף שרבא עצמו אמר לעיל שהמשנה דברה על שדרה וגולגולת שאין בהם רובע עצמות זה רק אחר שהוא שמע מר"ע, ואין להוכיח מדברי שמאי שעצם משדרה וגולגולת מטמא, שרק הוא מחמיר יותר, ואין לפשוט מזה שלרבנן עד שיהיה חצי קב שיתכן שהם חלקו על שמאי רק בעצם אך הם יודו שיש טומאה גם ברובע עצמות משדרה וגולגולת.

ר"א אומר שמקצת מזקנים הראשונים אמרו שחצי קב עצמות וחצי לוג דם מטמא לכל אך רובע עצמות ורביעית דם לא מטמא לכל ומקצת מהזקנים אמרו שגם רובע עצמות ורביעית מטמא לכל, וב"ד שאחריהם חילקו שחצי קב עצמות וחצי לוג דם מטמא לכל, אך רובע עצמות ורביעית דם מטמא רק לתרומה וקדשים ולא לנזיר ועושה פסח, אך לכאורה זה הכרעה שלישית שלא כתוב בה מהדעות הראשונות ואינה מכריעה, אמר ר' יעקב בר אידי שמי שהמועה הכוונה מפי חגי זכריה ומלאכי ולכן סמכו לקבוע הלכה כמותם.

מה שכתוב על אלו ברישא בא למעט עצם כשעורה שמגלח רק על מגע ומשא ולא על אהל, ועל אלו בסיפא בא למעט אבן סכוכית שמאהילה על המת ברה"ר.

עמוד ב שינוי במשנה חצי קב עצמות ומשמע שרובע עצמות לא, ולכאורה אם יש בהם עצם כשעורה הוא יגלח עליה, אלא מדובר שנעשה כקמח.

מגלח על אבר ממת או מחי שיש בהם בשר כראוי, ואם אין עליהם בשר כראוי לר' יוחנן אין הנזיר מגלח עליה, ולר"ל מגלח עליה ור' יוחנן דייק מהמשנה שרק כשיש בשר כראוי מגלח עליהם ואם לא לא, ור"ל מדייק ממה שלא כתוב בסיפא שבלא בשר אינו מגלח, ור' יוחנן סובר שמה שמשמע מהכלל ברישא המשנה לא חזרה בסיפא, אך קשה שבסיפא כתוב רובע עצמות למרות שמשמע ברישא שרק ברובע מגלח ולא בפחות, יש לומר שאם לא היה כתוב רובע בסיפא היינו אומרים שלא מטמא גם במגעו ומשאו, קמ"ל שרק על אהל שלהם אינו מגלח אך מגלח על מגע ומשא שלהם, ומה שכתוב בסיפא רביעית דם למרות שמשמע כן מהרישא חצי לוג ולא פחות, יש לומר שזה בא להוציא מדברי ר"ע שרביעית דם הבא משני מתים מטמא באהל.

מה שכתוב במשנה אבר מן המת לכאורה אם מדובר שיש בה עצם כשעורה מה טעמו של ר' יוחנן שלא יגלח על מגעו ומשאו, ואם אין בו עצם כשעורה מה טעמו של ר"ל שהנזיר מגלח עליו, ור"ל יעמיד שאין בו עצם כשעורה ובכ"ז התורה רבתה שכתוב **וכל אשר יגע על פני השדה** ולומדים מזה על המאהיל על המת, **מבחלל** לומדים אבר מן החי שיכול להעלות ארוכה, **חרב** הרי הוא כחלל, **מאו במת** לומדים לאבר שנחלל מהמת **מאו בעצם** אדם לומדים לרובע עצמות **מאו בקבר** לומדים על קבר סתום,

דף נד כמו ששינוי שטומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת, ועל נגיעה אמר רב יהודה שלומדים מהפסוק **הנוגע בעצם או בחלל**, **בעצם** זה עצם כשעורה, **או בחלל** זה אבר שנחלל מהחי ואין בו העלות ארוכה, **מאו במת** לומדים לאבר הנחלל מהמת, **מאו בקבר** אמר ר"ל שלומדים לקבר שהיה לפני הדיבור, ומה שכתוב אבר מהמת לכאורה אם יש בה עצם כשעורה זה נקרא נוגע בעצם אלא שאין בו עצם כשעורה ובכ"ז התורה רבתה, ור' יוחנן סובר שמדובר שיש בו כשעורה ואם אינו ענין למגע צריך את הפסוק על משא.

שינוי במשנה שאינו מונה עד שיטהר, הסתפקו אם מדובר בשביעי והיינו שיחכה להערב שמש וכו"א שמתחיל כבר למנות מהשביעי, או שמדובר בשמיני ויטהר הכוונה הבאת קרבנותיו ורכבנו, ויש לדייק ממה שכתוב בסיפא ומתחיל ומונה מיד משמע שברישא עד שיטהר הכוונה לקרבנות ורכבנו שנוזרות טהרה חלה רק מהיום השמיני.

משנה סככות ופרעות ובית הפרס וארץ העמים וגולל ודופק של קבר ורביעית דם ואהל ורובע עצמות וכלים שנגעו במת ימי ספורו וגמרו באלו אין הנזיר מגלח אך מזה בשלישי ושביעי **עמוד ב** ולא סותר את הקודמים ומתחיל למנות מיד ואינו מביא קרבן, ועוד אמרו שימי הזב והזבה ימי הסגר של המצורע עולים לו לימי נזרו. **גמרא** סככות זה אילן המיסך על הארץ.

פרעות אלו אבנים שיוצאות מהגדר ויש שם ספק טומאה. **הסתפקו** אם גזרו על ארץ העמים גם באויר או רק על הגוש מהארץ, ולכאורה יש להוכיח מהמשנה שמה שלישי ושביעי ואם גזרו על האויר לא נחמיר להזות עליו שלישי ושביעי ורק אם גזרו גם על הגוש נחמיר עליו בכך, ויש לומר שבאמת גזרו על האויר ומה שכתוב מזה שלישי ושביעי זה על שאר הדברים שנמנו במשנה, וכך מסתבר שכתוב במשנה כלים הנוגעים במת ופשוט שהנוגע בהם אין בו צורך להזות אלא המשנה כתבה את זה על שאר הדברים שמוניים בה..